

Läkemedelskemisten och homeopati - en solskenshistoria

Text: Hanna Almstedt

Många förvånas över att jag, som utbildad läkemedelskemist, låter behandla mina katter homeopatiskt. I Sverige anses ju allmänt klassisk medicin och alternativa behandlingsmetoder, som till exempel homeopati, vara varandras direkta motpoler och inget man bör kombinera. Fler och fler har dock kommit att se behovet av komplement till den klassiska medicinen och det för både människor och djur.

När jag först hörde talas om homeopati var jag mycket skeptisk och ställde mig frågande till hur någon kunde rekommendera människor att behandla sig själva eller sina husdjur med medel innehållande ämnen som är direkt giftiga. Vad jag helt missade då var att de homeopatiska medlen faktiskt inte innehåller något av de ämnen de är framställda ifrån, utan bara energierna därav. Den insikten tog udden av min skepsis något och när jag för ett och ett halvt år sedan genom min kattklubb fick erbjudande att delta vid en informationskväll om djurhomeopati, tog nyfikenheten överhanden och jag tackade ja. Berättelserna om lyckade homeopatiska behandlingar, som både djurhomeopaten själv och övriga deltagare bjöd på, spädde ytterligare på min nyfikenhet och jag anmälde mig till en tvådagars kurs i ämnet. Där fick vi lära oss mer om homeopatins grunder, de homeopatiska medlen och om vad man som djurägare själv kan göra med tillgång till ett "homeopatiskt husapotek".

Ju mer jag lärde mig om djurhomeopati, desto mer började jag fundera över mina egna katter och hur homeopatin skulle kunna hjälpa dem. Vid den tiden var jag stolt ägare till två vackra birmor och den som mest uppenbart skulle kunna bli hjälpt av en homeopatisk behandling var min då tvååriga, brunmaskade hona, Farin (Moviken's Brown Sugar). Hon var och är en intelligent dam med bestämda åsikter, men samtidigt lite försiktig och reserverad, särskilt mot okända människor. Det var också alltid hon som gick undan om hennes lillebror kom och tog för sig, oavsett om det gällde mat, leksaker eller mattes uppmärksamhet. Jag fick ofta känslan av att hon egentligen skulle vilja vara lite mer framåt och ta för sig lite mer än hon faktiskt gjorde och jag tänkte att det

kanske vore värt att prova om homeopatin kunde hjälpa henne på traven med det. Utöver de mentala "bekymren" drogs hon, särskilt sommartid, med återkommande och ilska utslag ovanför ögonen, något som både matte och veterinären gått bet på att avhjälpa.

Jag bokade helt enkelt en tid med djurhomeopaten. Inför besöket fick jag besvara en rad frågor om Farin, hennes vanor och egenheter och under själva besöket fortsatte utfrågningen för att kartlägga hennes personlighet och beteendemönster och därigenom utröna vilket homeopatiskt medel hon skulle kunna bli hjälpt av. Efter några dagars arbete hemma på kammaren för djurhomeopatens del, kom beskedet om vilket medel som var aktuellt och själva tabletterna med tillhörande doseringsanvisning dök upp med posten. Farin fick sina tabletter och en nyfikat hoppfull väntan tog sin början.

Redan efter några dagar tyckte jag mig märka att min lilla tjej var mer avslappnad och hon lät sig bli klappad av andra än matte, utan att blänga förebrående och lätt äcklat på dem, som hon tidigare gjort. Allt eftersom tiden gick blev hon mer och mer framåt och hon kom och kelade med matte när hon kände för det och inte bara när lillebror var utom synhåll. Hon blev mer lekfull och verkade allmänt mer harmonisk, något som fortfarande håller i sig. Vad gäller utslagen ovanför ögonen, har de inte setts till sedan behandlingen påbörjades och detta trots att två sommarperioder passerat sedan dess.

Sammanfattningsvis kan sägas att jag är tacksam att ha fått lära mig så pass mycket om homeopati att jag blivit tvungen att överge de flesta av mina fördomar därom. Jag är också glad att jag vågade prova denna behandlingsform för mina katter så att de fick chansen att minska eller helt bli av med sina problem. Det stör fortfarande min naturvetarhjärna att inte kunna få en vetenskaplig förklaring till *hur* homeopati fungerar, men jag har nu sett med egna ögon att det fungerar och får försöka nöja mig med det.

Kattungeförmedlingens annonstorg

Kattungeförmedlingen på rasingens hemsida är ett annonstorg, där du själv som medlem kan lägga in och uppdatera din egen kullannons. Du måste alltså själv lägga in och uppdatera dina annonser på annonstorget enligt annonstorgets regler. Annonssören ansvarar för att endast kattungar till salu finns i annonsen.

Läs mer om detta på www.mainecoon-katten.se under "Kattungeförmedling". Vid frågor eller funderingar kring detta, v g kontakta Susanne Johansson. Om du vill annonsera på hemsidan men inte har en dator eller av någon annan anledning inte kan lägga in annonsen själv, v g kontakta Maine Coon-kattens kattungeförmedlare Susanne Johansson, så hjälper hon till.

Kattungeförmedlingen: Susanne Johansson, Viksta – Vallby 86, 743 73 BJÖRKLINGE. Tel: 018-37 21 18

kattungeformedlingen@mainecoon-katten.se